

jajgatott. A zsebéből egy kis papirosba gondosan becsomagolt apróságot vett elő. Kibontotta. Kétarany inggomb volt és elmondta az eredetét.

□ „Születésnapomra vette a jó lélek; azt mondta, hogy nem méltó hozzám a réz inggomb és különben is megfogja az ingemet.“ Tenyerére tette a gombokat és hosszasan nézte.

□ „Éppen olyanok ezek is, mint azok voltak; csak finomak, mint az ő lelke,“ mondta elcsukló hangon.

□ „És ami a legmegindítóbb az egészben,“ folytatta azután, „hogy később azokat a réz inggombokat ő használta.“

□ „Neki jó volt a réz is, nekem aranyakat vett... Ez jellemzi az én Máriámat.“ És hangja sírásba fült.

□ „Nem is hiszem, hogy meghalt. Minden percben várom, kinyílik a műterem ajtaja és közénk jön nevetve, pirosan. Sohasem fogok a múlt időben beszélni róla.“ Azután a síremlékről szólt.

□ „Ön jól ismeri, mester, ön fogja mintázni.“

□ „Fehér márványból,“ mondta Ligeti.

□ „Nem, nem,“ tiltakozott Efendi, „Karsztból. Közönséges terméskőből. Egyszerű ő is, az emléke is az legyen.“ És az apjának egyik gyönyörű strófáját akarta rávésetni a kőre:

„Ha haragom volt, csillapítád,
Ha örömöm volt, azt növelted,

Bátorságomban mérsékeltél,
Bíztattál csüggedésem mellett;
Erényimről nagyítva szóltál,
Hibámat meg mindig mentéd.
Barátnál hübb, anyánál jobb, és
Mint a nőtestvér olyan gyengéd.“

□ Ez a Lidó lelkének tükre. Neki emléket állítani volt legutolsó óhaja; és kegyeletes dolgot cselekedett Radó Antal, a kiváló költő, amikor — annak idején — a közönséget felszólította, hogy a Tóth Béla síremlékére szánt fillérekből a Lidó emlékére is juttasson. Mert akik Tóthékat közelebről ismerték, csak azok tudhatják, hogy Efendinek Lidó mi volt. Ha Efendiről szól valaki, Lidóról is szólni kell. Ha Tóth Bélának emléket állítanak, a Lidó sírja sem maradhat jeltelen. Úgy tudom, hogy az egybegyűlt összeg — az adakozók óhaja szerint — majdnem egyforma arányban illette Lidót is; hogy róla mégis megfeledeztek, kegyeletsértés Tóth Bélával szemben...

□ Milyen végzetszerű is az, hogy a sok derűs óra emléket az egyetlen fájó pillanat uralja, amikor az Efendi tenyerén megremeg a két arany inggomb, miközben ezeket mondja:

□ „Neki jó volt a réz is, nekem aranyakat vett... Ez jellemzi az én Máriámat.“

BÁRTFAI SZABÓ ARANYOS.

A kilátón.

Szólónkben van egy új kilátónk,
Nagyon szeretjük azt a kis helyet,
Végiglátunk onnan az úton,
Mely kigyózva a vasúthoz vezet.

Azon a kis barázda-úton
Úgy lélekben sokat sétálgatunk:
Azon szokott megjönni olykor,
Hazajáróban, a mi nagy fiúnk.

Vonat jöttén egynék a sokból
Képzelmünk mindig őt rajzolja ki,
S mindig nézzük — úgy féltitokban —
Ugyan nem jön-e véle valaki?

E valakit mi egyre várjuk,
Üres közöttünk régen a helye,
S bár so'se láttuk, jól ismerjük,
Olyan sokat foglalkozunk vele.

Hogy szőke lesz-e, barna lesz-e,
S hintón jön-e vagy szepegvé gyalog:
Csak a jó Isten tudja azt és
A neki számot tartó angyalok.

Mi azt tudjuk csak, hogy azontúl
A sok virágunk mind rá bólogat,
S ha megelégszik tenyerünkkel,
Ezen a hintón utazhat sokat.

Addig is a virágainkból
Naponta összeillegetjük őt
Nagy elvi harcban állva főkép
Bogár-e vagy kökény-szeme előtt.

S tudom, ha a kis békebontó
Majd egy harmad-szín szemmel közeleg:
Egy „úgy-e mondtam“-mal borúlnak
Nyakába az elvi ellenfelek...

Így évelődünk a kilátón,
De már le is száll im az alkonjat,
S vígan lengő kék füstszalaggal
Amott köszönt be megint a vonat.

Kiönt egy nagy feketeséget,
Szétfutnak abból fürge úterek, —
A mi útunkra nem jutott ma,
Megint nem jött meg az a rossz gyerek!

S korholjuk őt súlyos szavakkal,
Pedig, ki tudja, hátha valahol
Van egy leányos szép kilátó
S valaki abból lopva kihajol.

Rőfös léptekkel nagy szendén a lurkó
Most tán ép annak útját járja ki
S ott „jó gyerek“-nek, ennek-annak mondja
Két más öreg, no meg egy valaki.

Szavay Gyula.